הספרנית

רב מכר של ה- New York Times

# להתחתן עם ישראבוז

ליסה קלייפס

ספר שני בסדרת 'בית רוויגל'

ליסה קלייפס

# להתחתן עם וינטרבורן

בית רוזינל

2

מאנגלית: זוהר בורנשטיין

לרכישת הספר המודפס לחצי כאן

אהבות

ליסה קלייפס

# להתחתן עם וינטרבורן

Lisa Kleypas

# MARRYING WINTERBORNE

The Ravenels, Book #2

Copyright © 2015 by Lisa Kleypas

עורכת: ענבל כהן־זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7865-27-9 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

# פרק 1

"מר וינטרבורן, יש פה אישה שרוצה לראות אותך."

ריס הרים את מבטו בזעף מערמת המכתבים שעל שולחנו.

מזכירתו האישית, גברת פרנסבי עמדה בפתח משרדו ונעצה בו את עיני הנץ שלה מבעד למשקפיה העגולים. היא הייתה אישה עגלגלה בגיל העמידה בעלת הופעה מוקפדת.

"את יודעת שאני לא מקבל אורחים בשעה הזו." את חצי השעה הראשונה של היום הוא תמיד הקדיש לקריאת מכתבים בדממה מוחלטת.

"כן, אדוני, אבל האישה הזו היא –"

"לא אכפת לי אם היא המלכה הארורה!" הוא קטע אותה בכעס. "תגידי לה ללכת מפה."

גברת פרנסבי קפצה את שפתיה במורת רוח. היא מיהרה ללכת, והנקישות של עקבי נעליה על הרצפה נשמעו כמו רצף של יריות קצובות ומהירות.

ריס חזר להתמקד במכתב שלפניו. בדרך כלל הוא לא הרשה לעצמו לאבד את קור רוחו, אבל בשבוע האחרון הציף אותו דכדוך שליווה כל מחשבה וכל פעימת לב, ועורר בו רצון להשתלח בכל מי שהיה בסביבתו.

והכול בגלל אישה שידע מלכתחילה שאסור לו לרצות אותה.

ליידי הלן רווינל – אישה מתורבתת, תמימה, ביישנית ואצילה. כל הדברים שאי אפשר לומר עליו.

אירוסיהם ארכו שבועיים בלבד ואז הוא הצליח להרוס אותם. בפעם האחרונה שבה ראה את הלן הוא היה חסר סבלנות ותוקפני, ולבסוף נישק אותה כפי שרצה לעשות זמן רב. היא נדרכה בזרועותיו ודחתה אותו. סלידתה הייתה ברורה כשמש. בסופו של דבר היא בכתה והוא כעס.

למחרת הגיעה קת׳לין – ליידי טרניר, שהייתה נשואה לאחיה המנוח של הלן – והודיעה לו שהלן נסערת עד כדי כך שהיא סובלת ממיגרנה ומרותקת למיטתה.

ריס הבין מדוע הלן ביטלה את אירוסיהם. ניכר היה שהם לא התאימו זה לזה. הוא לא נועד להתחתן עם אישה ממשפחה אנגלית מיוחסת. על אף הונו הרב, לריס לא היו גינונים או השכלה של ג׳נטלמן, והוא גם לא נראה כך. הוא היה שחום עור, שחור שיער ושרירי כמו גבר שעוסק בעבודת כפיים.

עד גיל שלושים הוא הפך את וינטרבורנ׳ס – חנות המכולת הקטנה של אביו – לבית הכלבו הגדול בעולם. היו בבעלותו בתי חרושת, אדמות חקלאיות, אורוות, מכבסות ובנייני מגורים. הוא היה חבר בוועדי מנהלים של חברות ספנות ורכבות. אבל שום הישג – גדול ככל שהיה – לא הצליח למחוק את העובדה שהוא היה בנו של חנווני וולשי.

דפיקה על הדלת קטעה את מחשבותיו. הוא הרים את מבטו בתימהון וראה את גברת פרנסבי נכנסת שוב למשרדו.

״מה את רוצה?״ הוא שאל בכעס.

המזכירה יישרה את משקפיה וענתה לו בהחלטיות. ״הגברת מתעקשת להישאר עד שתדבר איתה, אלא אם אתה רוצה להוציא אותה בכוח.״

מורת הרוח של ריס התחלפה בבלבול. אף אישה שהכיר – מכובדת יותר או פחות – לא הייתה מעזה להתעקש כך מולו. ״איך קוראים לה?״

״היא מסרבת לומר.״

הוא הניד בראשו בתדהמה. איך הצליחה אורחת לעבור את

המשרדים החיצוניים? הוא שילם לצבא קטן של אנשים בדיוק כדי למנוע ממנו הפרעות שכאלה. מחשבה מגוחכת צצה במוחו ואף שסילק אותה מייד, ליבו החל לפעום במהירות.

"איך היא נראית?" הוא הצליח לשאול.

"היא לבושה בבגדי אבלות ורדיד מכסה את פניה. היא רזה למדי ומדברת בשקט." לאחר היסוס רגעי היא הוסיפה ביובש, "היא נשמעת אריסטוקרטית."

כשהבין במי מדובר פילחה את חזהו של ריס דקירה של געגוע. "אלוהים אדירים," הוא מלמל. הוא לא יכול היה להעלות בדעתו שהלן תבוא אליו, ולמרות זאת הוא ידע שהיא באה. הוא ידע זאת עמוק בעצמותיו. הוא קם על רגליו בלי להוסיף מילה וחלף על פני גברת פרנסבי בצעדים גדולים.

"מר וינטרבורן!" קראה המזכירה והלכה אחריו. "אתה לא לובש ז'קט. המעיל שלך –"

ריס בקושי שמע אותה בשעה שיצא ממשרדו הפינתי אל מבואה מרוהטת בכורסאות עור.

הוא עצר בפתאומיות כשראה את האורחת ונשימתו נעתקה.

אף שהרדיד השחור הסתיר את פניה של הלן, הוא זיהה את היציבה המושלמת שלה ואת גזרתה הגבעולית.

הוא אילץ את עצמו לצמצם את המרחק ביניהם. אף שלא הצליח להוציא מילה בשעה שעמד מולה והכעס חנק את גרונו, הוא שאף לקרבו את ריחה המתוק בתאווה בלתי נשלטת. נוכחותה עוררה אותו מייד. חום הציף את גופו וליבו הלם בפראות. נקישות קצובות על מכונות כתיבה שבקעו מאחד החדרים הסמוכים נדמו לפתע.

הגעתה של הלן לפה ללא מלווה הייתה טירוף מוחלט. המוניטין שלה ייהרס. הוא היה מוכרח להוציא אותה מהמבואה ולשלוח אותה הביתה לפני שמישהו יבין מי היא.

אבל קודם הוא צריך היה לגלות מה היא רוצה. על אף תמימותה והעולם המבודד והמוגן שבו חיה, היא לא הייתה טיפשה. היא לא הייתה מסתכנת בצורה כזו ללא סיבה טובה.

הוא העיף מבט לעבר גברת פרנסבי. "האורחת שלי תעזוב בקרוב. בינתיים ודאי שאיש לא יפריע לנו."

"כן, אדוני."

הוא חזר להביט בהלן.

"בואי," הוא אמר ברוגז והוביל אותה אל משרדו.

היא הלכה איתו בדממה, ושולי שמלתה רשרשו בשעה שנגררו לאורך המסדרון. בגדיה היו מיושנים ומעט בלויים – הופעה של אישה ממעמד האצולה שנקלעה לתקופה קשה. מדוע הגיעה לפה? האם הצורך הנואש של משפחת רווינל בכסף גרם לה לשנות את דעתה ולהסכים לשאת את ההשפלה שבנישואים עימו?

אלוהים, חשב לעצמו ריס בעגמומיות. כמה היה נהנה לראות אותה מתחננת שייקח אותה בחזרה. הוא יסרב, כמובן, אבל לפחות יוכל לגרום לה להתייסר קצת כפי שהוא התייסר בשבוע האחרון. כל מי שהעז לפגוע בו היה יכול להגיד לה שהוא לא ירחם עליה ולא יסלח לה.

הם נכנסו למשרדו – מקום מרווח ושקט עם חלונות גדולים בעלי זגוגיות מחוסמות ושטיחים עבים ורכים. במרכז החדר ניצב שולחן כתיבה מעץ אגוז שהיה עמוס במסמכים ובתיקיות.

לאחר שסגר את הדלת ניגש ריס אל שולחנו, הרים שעון חול והפך אותו בתנועה נחרצת. כל החול יגיע לחלק התחתון בעוד רבע שעה בדיוק. הוא הרגיש צורך להדגיש את העובדה שהם נמצאים בעולם שלו עכשיו, עולם שבו לזמן יש משמעות, והוא זה ששולט בו.

הוא נפנה אל הלן והרים גבה בלגלוג. "בשבוע שעבר אמרו לי שאת –"

אבל קולו גווע כשהלן הרימה את הרדיד והביטה בו באותו מבט רציני, סבלני ומלא רוך ששבה את ליבו מהרגע הראשון. עיניה היו תכלכלות־כסופות, כמו עננים שחולפים על פני הירח. שערה החלק הבהיר, בגוון הבלונדיני החיוור ביותר, נאסף לפקעת מוקפדת, אך קווצה אחת השתחררה מהמסרקות והשתלשלה על אוזנה השמאלית.

לעזאזל! למה האישה הארורה הזו כל כך יפה?

"סלח לי בבקשה," אמרה הלן, ועיניה לא משו ממנו. "רק עכשיו הזדמן לי להגיע אליך."

"את לא אמורה להיות פה."

"אני צריכה לדבר איתך." היא העיפה מבט מהוסס לעבר כיסא סמוך. "אם לא אכפת לך –"

"כן, שבי." אבל ריס לא ניסה לעזור לה. היא לעולם לא תתייחס אליו כמו אל ג'נטלמן, ולכן אין שום סיבה שיתאמץ להתנהג בהתאם. הוא רכן מעט על שולחנו ושילב את זרועותיו על חזהו. "אין לך הרבה זמן," הוא אמר בקור והנהן לעבר שעון החול. "מוטב שתנצלי אותו."

הלן התיישבה על הכיסא, סידרה את שולי שמלתה והסירה את כפפותיה במשיכות מיומנות.

פיו של ריס התייבש למראה האצבעות העדינות שנחשפו כשהכפפות השחורות הוסרו. היא כבר ניגנה לפניו בפסנתר פעם באֶוורסבי פריורי – האחוזה של משפחתה. הוא השתאה למראה תנועות ידיה הזריזות – שריחפו על הקלידים כמו ציפורים לבנות קטנות. משום מה היא עדיין ענדה את טבעת האירוסים שנתן לה, והיהלום המושלם בחיתוך רוז־קאט נתפס לרגע בכפפה.

אחרי שהסיטה לאחור את הרדיד הכהה שלה – שגלש על גבה כמו מפל של בד שחור – העזה הלן להיישיר אליו מבט לרגע טעון אחד. סומק קל פרח בלחייה. "מר וינטרבורן, לא ביקשתי מגיסתי לבקר אותך בשבוע שעבר. לא הרגשתי טוב, אבל אילו הייתי יודעת מה קת'לין מתכוונת –"

"היא אמרה שאת חולה."

"היה לי כאב ראש, זה הכול –"

"נראה שאני הייתי הסיבה לכך."

"קת'לין הגזימה –"

"לדבריה אמרת שאת לא רוצה לראות אותי שוב לעולם."

הסומק בלחייה הפך לוורוד בוהק. "הלוואי שהיא לא הייתה מספרת לך את זה," אמרה, ופניה הביעו כעס ומבוכה. "לא התכוונתי לזה. הראש שלי התפוצץ וניסיתי לעכל את מה שקרה יום קודם לכן.

כשביקרת אותי ו –" היא התיקה את עיניה ממנו והשפילה את מבטה אל חיקה, והאור שחדר מהחלון החליק על פני שערה. כפות ידיה היו שלובות בחוזקה ומעט קמורות, כאילו החזיקה משהו שביר. "אני צריכה לדבר איתך על זה," היא אמרה בשקט. "אני מאוד רוצה... שנגיע להבנה."

משהו בתוכו מת. יותר מדי אנשים ביקשו מריס כסף ולכן הוא הבין מייד את כוונתה. הלן הייתה בדיוק כמו כולם. גם היא חיפשה דרך לנצל את המצב לטובתה. ואף שיכול היה להבין אותה, הוא לא היה מסוגל להקשיב להסבר שתיתן לו על מה הוא חייב לה ולמה. הוא העדיף פשוט לשלם לה מייד ולגמור עם העניין.

רק אלוהים יודע מדוע טיפח איזו תקווה קלושה שהיא לא רוצה כסף, אלא כל דבר אחר. זו הייתה דרכו של עולם מאז ומתמיד. גברים חיפשו נשים יפות, ונשים מכרו את יופיין תמורת עושר. הוא השפיל את הלן כשהניח עליה את ידיו הגסות, ועכשיו היא דרשה פיצוי.

הוא ניגש אל צידו השני של השולחן, פתח מגירה והוציא פנקס המחאות של חשבון פרטי. הוא הרים עט וכתב המחאה על סך עשרת אלפים לירות שטרלינג. אחרי שמילא את הספח בשול השמאלי של הפנקס הוא ניגש בחזרה להלן והושיט לה אותה.

"אף אחד לא צריך לדעת מאיפה היא הגיעה," הוא אמר בנימה עניינית. "אם אין לך חשבון בנק אני אדאג שיפתחו לך חשבון." אף בנק לא היה מרשה לאישה לפתוח לעצמה חשבון. "אני מבטיח שהכול ייעשה בדיסקרטיות מוחלטת."

הלן נעצה בו מבט מבולבל ואז עיניה נדדו בחזרה אל ההמחאה. "למה אתה –" היא פערה את עיניה כשראתה את הסכום. מבטה המזועזע חזר אליו. "למה?" היא שאלה, ונשימותיה היו קצרות ובהולות.

תגובתה בלבלה את ריס והוא קימט את מצחו. "אמרת שאת רוצה שנגיע להבנה. על זה דיברת."

"לא, התכוונתי... התכוונתי לומר שאני רוצה שנבין זה את זה." בתנועות מגושמות מעט היא החלה לקרוע את ההמחאה לגזרים. "אני

לא זקוקה לכסף. וגם אם הייתי זקוקה לו, לעולם לא הייתי מבקשת ממך." פיסות ניייר קטנטנות התעופפו באוויר כמו פתיתי שלג.

ריס בהה בה בתדהמה בשעה שדחתה בכמה תנועות זריזות את הסכום העצום שהרגע נתן לה. תסכול ומבוכה הציפו אותו באחת כשהתחוור לו שבכלל לא הבין את כוונתה. מה לעזאזל היא רוצה ממנו? מה היא עושה שם?

הלן נשמה נשימה עמוקה, ואז עוד אחת, ולבסוף הצליחה להירגע. "משפחתי זכתה בירושה בלתי צפויה ועכשיו יש לנו אפשרות להעניק לי ולאחיותיי נדוניות."

ריס בהה בה בפנים מאובנות בשעה שניסה לעכל את דבריה. היא התקרבה אליו יותר מדי. הניחוח העדין שלה – וניל וסחלבים – מילא את ריאותיו עם כל נשימה. חום הציף את גופו. הוא רצה לראות אותה שכובה על שולחנו.

במאמץ רב הוא הצליח לסלק את המחשבה שטופת הזימה ממוחו. דווקא פה – במשרדו המסודר, כשהוא לבוש בבגדים רשמיים ונועל נעלי אוקספורד מצוחצחות – הוא הרגיש כמו פרא אדם. בניסיון נואש להתרחק ממנה, ולו מעט, הוא נסוג ונתקל בקצה השולחן. הוא נאלץ להישען עליו בשעה שהלן המשיכה להתקרב עד ששולי שמלתה התחככו בעדינות בברכיו.

היא נראתה כמו דמות מסיפור אגדה וולשי – נימפה שעלתה מתוך אגם אפוף ערפל. עורה החיוור והעדין והניגוד בין ריסיה וגבותיה הכהים לבין שערה הבלונדיני־כסוף גרמו לה להיראות כמו דמות מעולם אחר. והעיניים האלה – צלולות ובהירות במסגרת כהה.

היא אמרה משהו על ירושה בלתי צפויה. מה זה אומר? מתנה? אולי השקעה שהניבה סכום גדול במיוחד? אם כי זה לא היה סביר בהתחשב בהתנהלות הכלכלית חסרת האחריות של משפחת רווינל. הוא לא ידע באיזו ירושה מדובר, אבל נראה היה שהלן משוכנעת שהצרות הכלכליות של משפחתה נגמרו. אם זה נכון, כל גבר בלונדון יכול להיות שלה.

היא סיכנה את העתיד שלה כשהחליטה לבוא לפה. היא סיכנה

את המוניטין שלה. הוא יכול היה לכפות את עצמו עליה ממש פה, במשרדו, ואיש לא היה נוקף אצבע כדי לעזור לה. הדבר היחיד שהגן עליה היה העובדה שריס לא רצה להרוס יצור יפה ושברירי כמו האישה הזו.

למען ביטחונה היה עליו להוציא אותה מווינטרבורנ׳ס במהירות ובחשאי. הוא אילץ את עצמו להתמקד בנקודה רחוקה מעל לראשה, על הקיר המחופה עץ.

״אני אלווה אותך אל יציאה פרטית,״ הוא מלמל. ״את תחזרי הביתה ואיש לא ידע שהיית פה.״

״אני לא מתכוונת לשחרר אותך מהאירוסים שלנו,״ אמרה הלן בעדינות.

מבטו ננעץ בה שוב, ודקירה נוספת פילחה את החזה שלו. הלן אפילו לא מצמצה. היא רק המתינה בסבלנות לתשובתו.

״גברתי, שנינו יודעים שאני הגבר האחרון שתרצי להינשא לו. ראיתי את הסלידה שלך ממני מהרגע הראשון.״

״סלידה?״

הבעת ההפתעה על פניה נראתה לו מעושה, והעלבון רק הגביר את זעמו. ״את נרתעת מהמגע שלי. את מסרבת לדבר איתי בארוחת הערב. רוב הזמן אינך מסוגלת אפילו להסתכל עליי. וכשנישקתי אותך בשבוע שעבר התרחקת ממני ופרצת בבכי.״

הוא ציפה שהלן תתכווץ ממבוכה כשיתעמת איתה על השקר שלה. אבל במקום זאת היא נעצה בו מבט מלא כנות ושפתיה נפשקו בתדהמה. ״אני ביישנית מדי,״ היא אמרה לבסוף. ״עליי להתאמץ מאוד כדי להתגבר על כך. להתנהגות הזו אין שום קשר לסלידה. האמת היא שאני מרגישה מתוחה בנוכחותך. משום ש –״ סומק עז התפשט מצווארון שמלתה הגבוה ועד לקו השיער שלה. ״משום שאתה נאה מאוד,״ היא המשיכה במבוכה. ״ובקיא בהוויות העולם ואני לא רוצה שתחשוב שאני טיפשה. ומה שקרה באותו היום – זו הייתה הנשיקה הראשונה שלי. לא ידעתי מה לעשות וההתרגשות פשוט... הכריעה אותי.״

בין כל המחשבות הכאוטיות שהתרוצצו במוחו של ריס הייתה גם המחשבה שאילו לא היה נשען על השולחן, רגליו היו קורסות תחתיו. ייתכן שמה שנראה לו כמו בוז היה למעשה ביישנות? שמה שנראה לו כמו זלזול היה רק תמימות? הוא הרגיש כאילו הלב שלו נסדק ונבקע לשניים. הלן הצליחה למוטט אותו בקלות רבה. היא אמרה מילים ספורות והוא כבר היה מוכן ליפול מולה על ברכיו.

הנשיקה הראשונה שלה, והוא נישק אותה בלי לבקש את רשותה.

הוא מעולם לא היה צריך לפתות נשים בצורה מתוחכמת. הן תמיד נענו לו ללא כל מאמץ, ונראו מרוצות מכל מה שבחר לעשות במיטה. מדי פעם היו אפילו נשים מהחברה הגבוהה – אשת דיפלומט, רוזנת שבעלה נסע לפנים היבשת. הן היללו את הסיבולת, את הלהט ואת איברו הגדול ולא ביקשו שום דבר נוסף.

בגופו ובמזגו הוא היה קשוח כמו הצפחה שנחצבת ממדרונות הר אֶלידיר וַאוּר, או סנודון, כפי שקראו לו האנגלים – שנמצא בלאנבֶּריס, המקום שבו נולד. הוא לא ידע דבר על גינונים ועל כללי התנהגות נאותים בחברה הגבוהה. ידיו היו מיובלות דרך קבע כתוצאה משנים של בניית ארגזים והעמסת סחורות על עגלות משלוחים. משקלו היה כפול ממשקלה של הלן והוא היה שרירי וחזק כמו שור, ואילו היה נוהג איתה באותה יצריות ופראות שבה התנהג עם נשים אחרות, הוא היה מרסק אותה בקלות.

אלוהים אדירים. מה הוא בכלל חשב לעצמו? הוא לא צריך היה אפילו לשקול את האפשרות שיתחתן איתה. אבל השאפתנות שלו – וגם המתיקות והיופי העדין של הלן – עיוורו אותו והוא לא חשב ברצינות על ההשלכות לגביה.

המחשבה על מגבלותיו מילאה אותו מרירות והוא אמר בשקט "מה שהיה היה. בקרוב תשתתפי בעונת הנשפים הראשונה שלך ותכירי את הגבר שנועד לך. אלוהים יודע שזה לא אני."

הוא התחיל לקום על רגליו אבל הלן התקרבה אליו עוד יותר ונעצרה בין רגליו הפשוקות. המגע ההססני של ידה על חזהו עורר בו פרץ בלתי נשלט של תשוקה. ריס נשען שוב ברפיון על השולחן וניסה

בכל כוחו לשמור על השליטה העצמית שלו, שהלכה והתרופפה. הוא בקושי הצליח לכבוש את הדחף להשכיב אותה על הרצפה. ולטרוף אותה.

"אתה מוכן... לנשק אותי שוב?" היא שאלה.

הוא עצם את עיניו והתנשף בזעם. איזו בדיחה אכזרית של הגורל – להציב בדרכו את היצור השברירי הזה רק כדי להעניש אותו על כך שטיפס גבוה משהיה אמור לטפס. כדי להזכיר לו את מה שלעולם לא יוכל להיות.

"אני לא יכול להיות ג'נטלמן," הוא אמר בקול צרוד. "אפילו לא למענך."

"אתה לא צריך להיות ג'נטלמן. אתה רק צריך להיות עדין."

איש מעולם לא ביקש ממנו בקשה שכזו. ולמרבה ייאושו הוא הבין שהוא לא מסוגל לזה. ידיו לפתו את קצה השולחן עד שהעץ איים להישבר.

"יקירתי, אני רוצה אותך באופן שאין בו שום עדינות." מילת החיבה שנפלטה מפיו הבהילה אותו. הוא מעולם לא השתמש בה כלפי אף אישה אחרת.

הוא הרגיש את המגע העדין של אצבעותיה של הלן בלסת שלו, כמו נגיעות של אש קרירה על עורו.

כל שריריו נדרכו וגופו כמו הפך לפלדה.

"נסה," הוא שמע אותה לוחשת. "בשבילי."

ואז שפתיה הרכות נצמדו לשפתיו.

# פרק 2

הלן העבירה את שפתיה בביישנות על פני שפתיו של ריס וניסתה לפתות אותו להגיב, אבל הוא לא הגיב. היא לא הרגישה את הלחץ של שפתיו, וגם לא שום סימן אחר שעודד אותה להמשיך.

כעבור רגע קצר היא נרתעה בהיסוס.

הוא התנשם ונעץ בה מבט זועף כמו כלב שמירה עוין.

בתחושת ייאוש שהלכה וגברה, הלן תהתה מה עליה לעשות עכשיו.

היא ידעה מעט מאוד, כמעט שום דבר, על גברים. מאז שהייתה ילדה קטנה חיו היא ואחיותיה הצעירות, פנדורה וקסנדרה, בבידוד יחסי באחוזה הכפרית של משפחתן. המשרתים שעבדו באוורסבי פריורי תמיד התייחסו אליהן ביראת כבוד והאריסים והסוחרים בעיירה הקפידו לשמור על מרחק מכובד משלוש בנותיו של הדוכס.

הלן – שהוריה הזניחו אותה ואחיה ת׳יאו, שבילה את מרבית חייו הקצרים בפנימייה, או בלונדון, התעלם ממנה – מצאה מפלט בספרים, ובדמיונה העשיר. המחזרים שלה היו רומיאו, היית׳קליף, מר דארסי, אדוארד רוצ׳סטר, סר לנסלוט, סידני קרטון ושורה ארוכה של נסיכים זהובי שיער מסיפורי אגדות.

היא חשבה שלעולם לא יחזר אחריה גבר אמיתי, רק גברים דמיוניים. אבל לפני חודשיים הזמין דבון – בן הדוד שירש לא מכבר את התואר של ת׳יאו – את חברו ריס וינטרבורן לבלות את חג המולד עם המשפחה, והכול השתנה.

הלן ראתה את מר וינטרבורן לראשונה ביום שבו הביאו אותו לאחוזה עם רגל שבורה. למרבה הזעזוע, במהלך נסיעתם של דבון ושל מר וינטרבורן מלונדון להמפשייר, הרכבת שבה נסעו התנגשה ברכבת משא עמוסת חצץ. באורח פלא שרדו שני הגברים את התאונה, אבל שניהם נפצעו.

כתוצאה מכך הפכה החופשה הקצרה של מר וינטרבורן לשהייה של כמעט חודש באוורסבי פריורי, עד שהיה בריא מספיק כדי לחזור ללונדון. אפילו עם הפציעה הוא הקרין נחישות שנראתה להלן מטרידה ומרגשת בעת ובעונה אחת. בניגוד מוחלט לכללי ההתנהגות המקובלים היא סייעה בטיפול בו. היא עמדה על כך, למען האמת. אף שהעמידה פנים שהיא עושה זאת מתוך חמלה, זו לא הייתה הסיבה היחידה. האמת היא שמעולם לא הוקסמה מאיש כפי שהגבר החסון בעל השיער הכהה והמבטא המחוספס הקסים אותה.

עם השיפור במצבו החל מר וינטרבורן לדרוש את חברתה. הוא התעקש שתקריא לו ושתדבר איתו שעות ארוכות. איש בחייה של הלן מעולם לא גילה בה עניין רב כל כך.

מר וינטרבורן היה נאה להפליא – לא כמו נסיך מהאגדות, אלא באופן גברי בלתי מתפשר שהבהיל אותה בכל פעם שהוא התקרב אליה. תווי פניו היו בולטים, אפו היה חזק, שפתיו היו בשרניות ומתארן היה ברור. עורו לא היה חיוור ואופנתי, אלא בגוון חום עשיר וזוהר, ושערו היה שחור כפחם. לא הייתה בו ולו שמץ מהנינוחות של בן אצולה, וגם לא טיפת חינניות קלילה. הוא היה מתוחכם וחכם מאוד, אבל היו בו גם פראות סמויה, ניצוץ של סכנה, אש לוהטת שהסתתרה מתחת לפני השטח.

אחרי שעזב את המפשייר, האחוזה נראתה לה משעממת וחסרת חיים, והימים היו חד־גוניים. הלן לא הצליחה להפסיק לחשוב עליו – על הקסם שהסתתר מתחת לחזות הקשוחה, על החיוך המסנוור שהבליח מדי פעם.

לחרדתה נראה היה שהוא לא מוכן לקבל אותה בחזרה. גאוותו נפגעה על ידי מה שבוודאי נראה לו כמו דחייה אכזרית והיא השתוקקה

לתקן את הטעות. אילו רק הייתה יכולה לחזור ליום שבו נישק אותה בבית רווינל היא הייתה מתנהגת אחרת לגמרי. אבל הוא פשוט הפחיד אותה מאוד. הוא נישק אותה, הניח עליה את הידיים שלו, והיא הגיבה בתדהמה מבוהלת. לאחר שהחליפו כמה מילים קשות, הוא עזב, וזו הייתה הפעם האחרונה שראתה אותו עד היום.

אילו היו לה כמה התנסויות תמימות בשנות נעוריה – איזו נשיקה גנובה או שתיים מבחור צעיר – אולי המפגש עם וינטרבורן לא היה מבהיל אותה כל כך. אבל היא הייתה חסרת ניסיון לחלוטין. ומר וינטרבורן לא היה נער תמים, אלא גבר בוגר בשיא כוחו.

החלק המשונה – הסוד שאותו לא יכלה לגלות לאיש – היה שאף על פי שהייתה נסערת בגלל מה שקרה, היא החלה לחלום מדי לילה על מר וינטרבורן. בחלומותיה הוא נישק אותה, הצמיד את שפתיו לשפתיה בחוזקה שוב ושוב. בחלק מהחלומות הוא החל לפשוט מעליה את שמלתה ונשיקותיו הפכו תובעניות ולוהטות עוד יותר, והכול הוביל למסקנה עלומה כלשהי. היא הייתה מתעוררת בבהלה, מתנשפת, ופניה להטו מרוב בושה.

עכשיו היא החלה לחוש את אותה סערת רגשות מתעוררת עמוק בבטנה בשעה שהביטה בו. "תראה לי איך אתה רוצה שינשקו אותך," היא אמרה, וקולה רעד מעט. "למד אותי לרצות אותך."

למרבה תדהמתה זוויות פיו התעקלו בחיוך מלגלג. "אני רואה שאת מנסה למזער נזקים."

היא בהתה בו בבלבול. "למזער נזקים –"

"את רוצה להשאיר אותי על אש קטנה," הוא הבהיר את כוונתו. "עד שתביני מהו השווי האמיתי של הירושה של טרניר."

הלן חשה מבולבלת ופגועה לשמע הבוז בקולו. "למה אתה מסרב להאמין שאני רוצה להתחתן איתך מסיבות שאינן קשורות לכסף?"

"את הסכמת לקבל אותי רק משום שלא הייתה לך נדוניה."

"זה לא נכון –"

הוא המשיך לדבר כאילו לא שמע אותה. "את צריכה להינשא לאחד מבני המעמד שלך, גברתי. גבר בעל נימוסים מושלמים ואילן

יוחסין מפואר. הוא יתייחס אלייך כראוי. הוא ישכן אותך באחוזה כפרית מפוארת, שבה תטפחי את הסחלבים שלך ותקראי את הספרים שלך –״

״זה ממש לא מה שאני צריכה!״ התפרצה הלן לדבריו. היא לא נהגה לדבר בפזיזות שכזו, אבל מרוב ייאוש זה כבר לא הטריד אותה. היה לה ברור שהוא מתכוון לסלק אותה מפה. איך תצליח לשכנע אותו שהיא רוצה אותו באמת?

״במשך כל חיי קראתי על חייהם של אחרים,״ היא המשיכה. ״העולם שלי היה... קטן מאוד. איש לא מאמין שהייתי פורחת אילו לא הייתי כל כך מבודדת ומוגנת, כמו פרח בחממה. אם אתחתן עם גבר מהמעמד שלי, כפי שאמרת, איש לעולם לא יראה אותי כפי שאני באמת, אלא רק את מה שאני אמורה להיות.״

״ולמה את חושבת שאיתי זה יהיה שונה?״

״משום שאתה שונה.״

הוא נעץ בה מבט שהזכיר לה להב של סכין שמתנוצץ באור. לאחר שתיקה טעונה להפליא הוא דיבר במהירות. ״את לא מכירה מספיק גברים. לכי הביתה, הלן. את תמצאי מישהו בעונת הנשפים ואז תיפלי על ברכייך ותודי לאלוהים שלא התחתנת איתי.״

דמעות צרבו את עיניה של הלן. איך הכול נהרס כל כך מהר? איך היא יכלה לאבד אותו בקלות שכזו? בנימה מלאת חרטה וצער היא אמרה ״קת׳לין לא הייתה צריכה לדבר איתך בשמי. היא חשבה שהיא מגנה עליי אבל –״

״היא באמת הגנה עלייך.״

״לא רציתי הגנה מפניך.״ הניסיון לשמור על קור רוח היה כמו ריצה על חול, היא לא הצליחה למצוא יציבות בתוך כל הרגשות שהציפו אותה. למרבה מבוכתה הדמעות זלגו מעיניה ויבבה רמה נפלטה מפיה. ״הלכתי לישון עם מיגרנה יום אחד,״ היא המשיכה. ״וכשהתעוררתי למחרת האירוסים שלנו בוטלו ואיבדתי אותך, ואפילו לא –״

״הלן, די.״

״חשבתי שמדובר באי־הבנה. חשבתי שאם אדבר איתך בעצמי

הכול יסתדר, ו –" יבבה נוספת חנקה את גרונה. היא הייתה כה נסערת עד שבקושי הבחינה בריס – שהתקרב אליה, הושיט לעברה את ידיו ואז משך אותן אחורה.

"לא. אל תבכי. בשם אלוהים, הלן –"

"לא התכוונתי לדחות אותך. פשוט לא ידעתי מה לעשות. איך אני יכולה לגרום לך לרצות אותי שוב?"

היא ציפתה לתשובה מלגלגת, או אולי אפילו מלאת רחמים. הדבר האחרון שציפתה לשמוע היה את הלחישה שנפלטה מפיו ברעד.

"אני רוצה אותך, יקירתי. אני רוצה אותך יותר מדי."

היא מצמצה אליו מבעד למסך הדמעות שטשטש את עיניה, התנשפה ופלטה שיהוקים מביכים, כמו ילדה קטנה. כעבור רגע הוא משך אותה אליו בחוזקה.

"די." קולו היה נמוך ועמוק יותר – כמו קטיפה כהה המלטפת בעדינות רבה את אוזניה. "די, קטנטונת, יונה שלי. שום דבר לא שווה את הדמעות שלך."

"אתה שווה אותן."

מר וינטרבורן קפא על מקומו. כעבור רגע הוא הניח את אחת מידיו על לסתה, ואגודלו מחה את דמעתה. שרוולי חולצתו היו מקופלים עד למרפקיו כפי שנהגו נגרים, או פועלי חווה לעשות. האמות שלו היו שריריות מאוד ושעירות, ומפרקי כפות ידיו היו עבים. בחיבוקו החזק היה משהו מנחם להפליא. הוא הדיף ריח יבש ונעים – תערובת מרעננת של בדי פשתן מעומלנים, של עור גברי נקי ושל קצף גילוח.

היא הרגישה את ידיו מרימות בעדינות את סנטרה. הבל נשימתו ליטף את סנטרה ונשא עימו ריח של מנטה. היא הבינה את כוונתו ועצמה את עיניה, ופרפור של התרגשות הרטיט אותה, כאילו הקרקע נשמטה מתחת לרגליה.

חמימות נעימה ליטפה את שפתה העליונה – קלילה כל כך עד שבקושי הרגישה בה. ואז היה מגע נוסף בזווית הרגישה של פיה, ואז בשפתה התחתונה, ולבסוף הייתה גם משיכה קלה.

ידו הפנויה נתחבה מתחת לרדיד שלה ותפסה בעורפה הרך. שפתיו

נצמדו לשפתיה בעוד ליטוף קטיפתי. כרית האגודל שלו החליקה על פני שפתה התחתונה, כאילו ניסה לקבע את הנשיקה. יבלת מחוספסת הגבירה את תחושת העונג שלה ועוררה את כל חושיה. לפתע היא הרגישה מסוחררת והתקשתה לנשום.

שפתיו שבו ונצמדו אל שפתיה והיא הרימה את ראשה לקראתו והשתוקקה לכך שינשק אותה בכוח רב יותר, לזמן רב יותר כפי שעשה בחלומותיה. הוא פישק את שפתיה, כאילו הבין מה היא רוצה. היא נענתה ברעד למגע החלקלק של לשונו וטעמה את טעמו בחוסר אונים: מנטה, חמימות וקרירות בשעה שהוא התחיל לטרוף אותה ברעבתנות איטית שהעבירה זרמים בכל חלקי גופה. היא כרכה את זרועותיה סביב צווארו וטמנה את ידיה בשערו השחור הסמיך, ותלתליו התלפפו קלות סביב אצבעותיה. כן, זה מה שהייתה זקוקה לו – שפתיו נצמדות לשפתיה בשעה שהוא חיבק והצמיד אותה אליו בחוזקה.

היא מעולם לא העלתה בדעתה שגבר ינשק אותה כאילו הוא מנסה לשאוף אותה לקרבו, כאילו נשיקות הן מילים בשירים, או דבש שהוא מנסה לרדות בלשונו. הוא אחז בראשה בשתי ידיו, הטה אותו לאחור והעביר את שפתיו הפשוקות לכל אורך צווארה תוך שהוא מלטף וטועם את עורה הרך. היא פערה את פיה כשהוא מצא נקודה רגישה, ורגליה החלו לרעוד עד שבקושי הצליחו לשאת אותה. אחיזתו התהדקה עוד יותר ושפתיו שבו ונצמדו ברעבתנות לשפתיה. לא הייתה שום מחשבה, שום רצון – רק תערובת חושנית של אפלה ותשוקה בשעה שמר וינטרבורן נישק אותה בלהט אדיר כל כך עד שכמעט הרגישה את נשמתו מדברת עם נשמתה.

ואז הוא הפסיק. בפתאומיות מבהילה הוא ניתק את שפתיו משפתיה וחילץ את זרועותיה מצווארו. יבבת מחאה נפלטה מפיה של הלן בשעה שהוא הרחיק אותה ממנו בכוח רב מהדרוש. היא הסתכלה עליו בבלבול כשהוא ניגש אל החלון. אף שההחלמה שלו מתאונת הרכבת הייתה מהירה להפליא, הוא עדיין צלע קלות. גבו היה מופנה אליה והוא השקיף על הנוף הירוק והמרוחק של הייד פארק. בשעה שאגרופו נח על אדן החלון היא ראתה שידו רועדת.

בסופו של דבר הוא פלט נשיפה רועדת. "לא הייתי צריך לעשות את זה."

"רציתי שתעשה את זה." התשובה הישירה של הלן גרמה לה להסמיק. "חבל שהפעם הראשונה לא הייתה כזו."

הוא שתק ומשך בעצבנות בצווארון חולצתו הנוקשה.

כשראתה ששעון החול התרוקן התקרבה הלן אל שולחנו והפכה אותו. "הייתי צריכה להיות יותר גלויה איתך." היא הסתכלה על החול שזרם באיטיות, על השניות רוויות התשוקה חולפות בזו אחר זו. "אבל קשה לי להסביר את רגשותיי ואת מחשבותיי לאחרים. ומשהו שקת'לין אמרה הדאיג אותי – שראית בי רק... פרס. חששתי שהיא צדקה."

מר וינטרבורן נפנה, הצמיד את גבו אל הקיר ושילב את זרועותיו על חזהו. "היא צדקה," הוא אמר להפתעתה. חיוך עקום הסתמן בזוויות פיו. "את יפה כמו הלבנה, יקירתי, ואני לא אדם אצילי במיוחד. אני גבר חמום מוח מצפון ויילס עם חולשה לדברים עדינים. כן, היית פרס בשבילי. וזה אף פעם לא היה משתנה. אבל לא רציתי אותך רק בגלל זה."

תחושת העונג החמימה שהציפה את הלן לשמע המחמאה שלו נעלמה עד שהוא סיים לדבר. "למה דיברת בלשון עבר?" היא שאלה ומצמצה. "אתה... עדיין רוצה אותי, לא?"

"מה שאני רוצה חסר משמעות. טרניר לעולם לא יסכים עכשיו לשידוך הזה."

"הוא היה זה שהציע אותו. כל עוד אבהיר לו שאני בהחלט רוצה להינשא לך, אני בטוחה שהוא יסכים."

שתיקה ארוכה להפליא השתררה. "אף אחד לא סיפר לך."

הלן נעצה בו מבט שואל.

מר וינטרבורן תחב את ידיו לכיסיו ואמר "לא התנהגתי יפה ביום שבו קת'לין באה לבקר אותי. אחרי שהיא אמרה לי שאת לא רוצה לראות אותי יותר אני –" הוא השתתק בהבעה קודרת.

"מה עשית?" דחקה בו הלן, שכיווצה את מצחה.

"זה לא משנה. טרניר הפריע לנו כשהוא בא לקחת אותה וכמעט פרצה בינינו קטטה."

"הפריע למה? מה עשית?"

הוא הסיט את מבטו ושרירי הלסת שלו נדרכו. "הצעתי לה הצעה מגונה והעלבתי אותה."

הלן פערה את עיניה. "התכוונת לזה?"

"ברור שלא התכוונתי לזה!" הוא השיב בקוצר רוח. "לא הנחתי עליה אפילו אצבע אחת. רציתי אותך. אין לי שום עניין במרשעת הקטנה, פשוט כעסתי עליה משום שהיא התערבה."

הלן נעצה בו מבט נוזף. "אתה חייב לה התנצלות."

"היא חייבת לי התנצלות," הוא השיב. "בגללה איבדתי רעיה."

אף שהלן רצתה להצביע על הכשלים באופן החשיבה שלו, היא כבשה את הדחף הזה. היא גדלה במשפחה מלאה באנשים חמי מזג ועקשנים והבינה את החשיבות שבבחירת הזמן המתאים כדי להעמיד מישהו על טעותו. באותו הרגע רגשותיו העזים והבלתי מרוסנים של מר וינטרבורן מנעו ממנו להודות שטעה.

אבל הוא אכן התנהג בצורה מחפירה, ואפילו אם קת'לין תסלח לו, ספק שדבון יעשה זאת אי פעם.

דבון היה מאוהב בקת'לין עד כלות, והקנאה והרכושנות שאפיינו דורות שלמים של בני משפחת רווינל לא פסחו עליו. ואף שדבון היה שקול מעט יותר מהרוזנים שקדמו לו, זה עדיין לא אמר הרבה. כל אדם שהפחיד או העליב את קת'לין היה הופך מייד למטרה לכלות בה את זעמו הנצחי.

לכן חזר בו דבון מהר מאוד מההסכמה לנישואים. אבל העובדה שלא הוא ולא קת'לין טרחו לספר את זה להלן הייתה מתסכלת. אלוהים אדירים, עד מתי הם ימשיכו להתעקש להתייחס אליה כאל ילדה קטנה?

"אנחנו יכולים לברוח ולהתחתן במקום אחר," היא אמרה במורת רוח, אף שהרעיון לא מצא חן בעיניה.

מר וינטרבורן הזעיף פנים. "אני אתחתן בכנסייה, או שלא אתחתן

בכלל. אם נברח ונתחתן במקום אחר איש לא יאמין שהצטרפת אליי מרצונך החופשי. ואני לא אתן לאנשים לומר שחטפתי את הכלה שלי."

"אין לנו אפשרות אחרת."

השתיקה שהשתררה הייתה כה מאיימת עד שזרועותיה של הלן עקצצו מתחת לשרוולי שמלתה והשערות הרכות שעליהן סמרו.

"דווקא יש."

הבעת פניו השתנתה ובעיניו היה מבט מסוכן, מחושב. זו, היא הבינה לפתע, הגרסה של מר וינטרבורן שמעוררת באנשים פחד והשתאות בעת ובעונה אחת – פיראט בתחפושת של איש עסקים מצליח.

"האפשרות האחרת," הוא אמר, "היא שאשכב איתך."

# פרק 3

מחשבות התרוצצו בקדחתנות במוחה של הלן והיא נסוגה לעבר אחת מכוננויות הספרים הקבועות בקיר בפינת המשרד.

"אני לא מבינה," היא אמרה, אף שחששה שאכן הבינה.

מר וינטרבורן הלך אחריה בצעדים איטיים כמו חיית טרף. "טרניר לא יעמוד בדרכנו אחרי שיגלה שאת כבר לא טהורה."

"אני מעדיפה להישאר טהורה." קשיי הנשימה שלה גברו מרגע לרגע. המחוך שלה התהדק סביבה כמו זוג מלתעות.

"אבל את רוצה להתחתן איתי." הוא הגיע אליה, הניח יד אחת על הכוננית וכלא אותה שם. "לא?"

מבחינה מוסרית, קיום יחסי מין אסורים זה חטא חמור. ומבחינה מעשית, הסיכונים היו עצומים.

מחשבה מחרידה גרמה לה להחוויר. מה אם מר וינטרבורן ישכב איתה ואז יסרב להינשא לה? מה אם הוא מסוגל לנקמנות שכזו – לגזול את תומתה ואז לנטוש אותה? שום ג'נטלמן לא יבקש את ידה. כל תקווה שהייתה לה לבית ולמשפחה משלה תיעלם. היא תהפוך לנטל על קרוביה ותיאלץ לחיות חיים מלאי בושה ולהיות תלויה בהם. אם תיכנס להיריון, היא וילדה יהיו מנודים חברתית. וגם אם לא, החרפה שלה עדיין תחבל בסיכויי הנישואים של אחיותיה הצעירות.

"מי יבטיח לי שתעשה את הדבר הנכון לאחר מכן?" היא שאלה.

פניו של מר וינטרבורן התקדרו. "גם אם נתעלם לרגע מהשאלות לגבי תכונות האופי שלי, כמה זמן את חושבת שטרניר ייתן לי לחיות

אם אנסה לעשות משהו כזה? הוא יצוד וישחט אותי כמו חיית טרף עוד לפני רדת החשכה."

"יכול להיות שהוא יעשה את זה בכל מקרה," אמרה הלן בעגמומיות.

הוא התעלם מתשובתה. "לעולם לא הייתי נוטש אותך. אילו הייתי מכניס אותך למיטתי, היית שלי בעיני אלוהים והאדם כאילו נשבענו על אבן שבועה."

"מה זה?"

"טקס חתונה מקובל באזור שממנו באתי בוויילס. גבר ואישה מחליפים נדרים כשהם מחזיקים אבן בידיהם השלובות. לאחר הטקס הם הולכים ביחד להשליך את האבן אל הנהר, והאדמה עצמה נעשית חלק מהשבועה שלהם. ומאותו הרגע הם קשורים זה לזה כל עוד העולם קיים." מבטו הצטלב במבטה. "תני לי את מבוקשי ולעולם לא יחסר לך דבר."

הוא שוב הבהיל אותה. הלן הרגישה שזיעה קלה מתחילה לכסות את כל גופה מקודקוד ראשה ועד לכפות רגליה. "אני צריכה זמן לחשוב על זה," היא אמרה.

נראה היה שנחישותו של מר וינטרבורן רק גברה ככל שמצוקתה גברה. "אני אתן לך כסף ורכוש משלך. אורווה מלאה בסוסי ת'וֹרוֹבְּרֶד, ארמון והעיירה שמקיפה אותו ועשרים משרתים שיעשו בשבילך הכול. שום מחיר לא גבוה מדי. כל מה שאת צריכה לעשות הוא להיכנס למיטה שלי."

הלן הרימה את ידיה, עיסתה את רקותיה הכואבות וקיוותה שהיא לא עומדת לחטוף עוד מיגרנה. "למה שלא פשוט נגיד שאני כבר לא טהורה? דבון ייאלץ להאמין לי."

מר וינטרבורן הניד בראשו עוד לפני שהיא סיימה לשאול את השאלה. "אני צריך עירבון אמיתי. ככה עושים עסקים."

"אנחנו לא עושים עסקים," היא מחתה.

הוא עמד על שלו. "אני רוצה ביטוח למקרה שתשני את דעתך לפני החתונה."

"לא הייתי עושה דבר כזה. אתה לא מאמין לי?"

"כן. אבל אני אאמין לך הרבה יותר אחרי שנשכב."

הגבר הזה היה בלתי אפשרי. הלן ניסתה למצוא פתרון אחר, הצעה חלופית כלשהי בשבילו, אבל היא הרגישה שהוא מתבצר עמוק יותר בעמדתו.

"הכול בגלל הגאווה שלך," היא אמרה בכעס. "נפגעת וכעסת כי חשבת שדחיתי אותך ועכשיו אתה רוצה להעניש אותי אף על פי שזו לא אשמתי."

"עונש?" הוא הרים את גבותיו השחורות בלגלוג. "לפני חמש דקות מאוד התלהבת מהנשיקות שלי."

"ההצעה המגונה שלך כוללת הרבה יותר מנשיקות."

"זו לא הצעה מגונה," הוא הודיע לה ביובש. "זה אולטימטום."

הלן בהתה בו בתדהמה.

האפשרות היחידה שלה הייתה לסרב. יום אחד היא תכיר גבר רווק שיזכה באישורה של משפחתה – בעל אדמות מאופק וחסר ייחוד עם מצח גבוה מאוד. הוא יצפה ממנה לאמץ את דעותיו ואת רצונותיו כאילו היו שלה. חייה יהיו מתוכננים מראש וכל שנה תיראה בדיוק כמו קודמתה.

להתחתן עם וינטרבורן, לעומת זאת –

עדיין היו הרבה מאוד דברים שהיא לא הבינה לגביו. מה יהיו הציפיות מאישה שבעלה הוא בעליה של חנות הכלבו הגדולה בעולם? אילו אנשים היא תכיר, ובאילו פעילויות תמלא את ימיה? ומר וינטרבורן, שבדרך כלל נראה כמו אדם שרב לא מעט פעמים עם העולם ולא סלח על דבר – איך ייראו החיים כאשתו? חייו היו גדולים עד כדי כך שהיא לא התקשתה לדמיין את עצמה מאבדת בהם את דרכה.

כשהבינה שהוא סורק אותה במבטו ועוקב בדריכות אחר כל שינוי בהבעת פניה היא נפנתה בגבה אליו ומצאה את עצמה מביטה בשורות של ספרים, קטלוגים, מדריכים ויומנים. אבל למטה, בין שורה של ספרי הדרכה ועיון היא ראתה מספר ספרי בוטניקה. היא מצמצה וסקרה אותם מקרוב.

**ברומליים: מדריך תמציתי על גידולם ועל הטיפול בהם בחממות זנים במשפחת הסחלביים**
**זני הסחלבים הידועים**
**גידול סחלבים**

הספרים האלה על סחלבים לא היו במשרדו במקרה.

גידול סחלבים היה התחביב הגדול של הלן מאז שאימה מתה, חמש שנים קודם לכן, והשאירה אחריה אוסף של כמאתיים סחלבים בעציצים. היות שאף אחד אחר במשפחתה לא גילה בהם עניין, הלן נטלה על עצמה את האחריות על טיפולם. סחלבים היו צמחים תובעניים ובעייתיים שלכל אחד מהם אופי ייחודי. בהתחלה הלן לא נהנתה מהמטלה שלקחה על עצמה, אבל עם הזמן החלה לטפל בהם במסירות.

כפי שאמרה פעם לקת׳לין, לפעמים צריך לאהוב משהו לפני שהוא הופך ראוי לאהבה.

היא נגעה בהיסוס בשדרות הספרים המוזהבות וליטפה באצבעה את קווי המתאר של פרח שצויר ביד. ״מתי קנית אותם?״ היא שאלה.

קולו של מר וינטרבורן נשמע קרוב מאחוריה. ״אחרי שנתת לי את הסחלב בעציץ. רציתי ללמוד לטפל בו.״

כמה שבועות קודם לכן הוא הגיע לארוחת ערב בבית רווינל והלן נתנה לו סחלב כחול מזן נדיר בשם וַנְדָה. זה היה הצמח היקר והרגיש ביותר שלה. אף שהוא לא נראה נלהב במיוחד מהשי, הוא הודה לה ולקח אותו. אבל ברגע שבו בוטלו אירוסיהם, הוא החזיר אותו אליה.

לתדהמתה של הלן היא גילתה שהצמח הרגיש דווקא שגשג בכל הזמן שהיה אצלו.

״טיפלת בו בעצמך,״ היא אמרה. ״תהיתי לגבי זה.״

״ודאי שטיפלתי בו. לא הייתה לי שום כוונה להיכשל במבחן שלך.״

״זה לא היה מבחן, זה היה שי.״

״ברור.״

הלן נפנתה אליו בתסכול. "ציפיתי שתהרוג אותו, והתכוונתי להתחתן איתך בכל מקרה."

שפתיו התעקלו קלות. "אבל לא עשיתי זאת."

הלן שתקה. היא ניסתה להבין את כל הרגשות והמחשבות שלה לפני שתקבל את ההחלטה הקשה בחייה. אבל האם אכן מדובר בעניין סבוך כל כך? נישואים הם תמיד דבר שכרוכים בו סיכונים.

כשמדובר בגברים אף פעם אי אפשר לדעת אילו בעלים הם יהיו.

הלן הרשתה לעצמה בפעם האחרונה לשקול את האפשרות לעזוב. היא דמיינה את עצמה יוצאת ממשרדו, נכנסת לכרכרה המשפחתית וחוזרת לבית רווינל שברחוב סאות' אודלי. וזה יהיה הסוף. עתידה יהיה זהה לזה של כל אישה צעירה במעמדה. היא תעביר עונה בלונדון – תשתתף בנשפים ובארוחות ערב עם מחזרים מנומסים, והכול יוביל לנישואים לגבר שלעולם לא יבין אותה כפי שהיא מבינה אותו. היא תשתדל לא לחשוב על הרגע הזה יותר ולתהות מה היה קורה, או מי היא הייתה אילו הייתה מסכימה.

היא חשבה על שיחתה עם סוכנת הבית, גברת אבוט, לפני שיצאה הבוקר – אישה עגלגלה וכסופת שיער בעלת הופעה מסודרת ששירתה את בני משפחת רווינל במשך ארבעה עשורים, והביעה התנגדות נחרצת כששמעה שהלן מתכוונת לצאת ללא בן לוויה בשעות הבוקר. "האדון יפטר את כולנו!" היא זעקה.

"אני אגיד ללורד טרניר שחמקתי החוצה ללא ידיעתו של איש," אמרה לה הלן. "אני אומר לו שאיימתי על העגלון שאם לא ייקח אותי לווינטרבורן'ס, אצעד לשם ברגל."

"גברתי, שום דבר לא מצדיק סיכון עצום שכזה."

אבל כשהלן הסבירה לה שהיא מתכוונת לבקר את ריס וינטרבורן בתקווה שיסכים לחדש את אירוסיהם נראה היה שסוכנת הבית שינתה את דעתה.

"אני מבינה לליבך," הודתה גברת אבוט. "גבר שכזה –"

הלן הביטה בה בסקרנות וראתה את תווי פניה מתרככים בהבעה חולמנית. "אז את מעריכה את מר וינטרבורן?"

"כן, גברתי. אני יודעת שאנשים ממעמד גבוה משלו קוראים לו מתעשר חדש, אבל בעיני לונדון האמיתית – מאות האלפים מאיתנו, שעובדים קשה כל יום ומנסים לשרוד – מר וינטרבורן הוא אגדה. הוא עשה את הדבר שרוב האנשים לא מעיזים אפילו לחלום עליו. הוא היה עוזר בחנות מכולת. ועכשיו כולם – החל מהמלכה וכלה בכל פושט יד – מכירים את שמו. הוא נותן להם תקווה שאולי יוכלו להתגבר על המכשולים שמציבות בפניהם נסיבות חייהם." סוכנת הבית חייכה חיוך קטן והוסיפה "ואיש לא יכול להתכחש לעובדה שהוא גבר נאה ביותר, אפילו שהוא שחום כמו צועני. כל אישה – ממעמד גבוה או נמוך – הייתה מתקשה לעמוד בפיתוי."

הלן לא יכלה להכחיש את העובדה שהמראה הנאה של מר וינטרבורן היה אחת ממעלותיו החשובות ביותר בעיניה. גבר בשיא כוחו, שופע אנרגיה כמעט חייתית שנראתה לה מפחידה ומושכת בעת ובעונה אחת.

אבל היה בו עוד משהו, חזק יותר מכל שאר הדברים, שמשך אותה. זה קרה ברגעים הנדירים שבהם התייחס אליה ברוך ונדמה היה שהוא תכף יפרוץ את מאגר העצב הנסתר והנעול עמוק בליבה.

אם תינשא למר וינטרבורן ייתכן שתתחרט על כך, אבל הרבה פחות משתתחרט אם לא תנצל את ההזדמנות הזו.

ואז, כמעט באורח פלא, הכול הסתדר לפתע במחשבתה. תחושת רוגע אפפה אותה כשהבינה את הדרך.

היא נשמה נשימה עמוקה והרימה אליו את מבטה. "בסדר גמור," היא אמרה. "אני מקבלת את האולטימטום שלך."

# פרק 4

במשך כמה שניות לא הצליח ריס להגיב. או שהלן לא הבינה את מה שאמר, או שהוא לא שמע אותה כמו שצריך.

"כאן ועכשיו," הוא הבהיר. "את תיתני לי –" הוא ניסה לחשוב על ניסוח הולם. "להכניס אותך למיטה כפי שגבר מכניס את אשתו למיטה?" הוא המשיך.

"כן," ענתה הלן ברוגע, ושוב הממה אותו. פניה היו חיוורות מאוד אך כתמי סומק בערו על עצמות לחייה. ולמרות זאת היא לא נראתה מהוססת. היא התכוונה לזה.

חייבת להיות פה תחבולה, מלכודת כלשהי שאותה יגלה מאוחר יותר, אבל הוא התקשה לדמיין מה היא עשויה להיות. היא אמרה כן. בתוך דקות ספורות היא תהיה במיטתו. עירומה. המחשבה הזו ערערה אותו לחלוטין וליבו וריאותיו נאבקו על מקום בחזהו.

לפתע עלתה בדעתו המחשבה שהאופן המחוספס והנמרץ שבו נהג לשכב עם נשים כלל לא יתאים במקרה הזה. הלן הייתה פגיעה ותמימה.

הוא יצטרך לעשות איתה אהבה, לא לזיין אותה.

לא היה לו שמץ של מושג איך עושים אהבה.

לכל הרוחות והשדים!

בפעמים הנדירות שבהן הוא נהנה מבילוי עם אישה מהמעמד הגבוה, היא רצתה שיתייחס אליה בפראות, כמו בריון שאינו מסוגל לעדינות. ריס העריך את העובדה שהוא לא נאלץ לזייף אינטימיות.

הוא לא היה לורד ביירון – שדקלם שירה והיה מיומן בפיתוי נשים. הוא היה גבר ולשי בעל כושר עמידה מרשים. את הטכניקה ואת הרומנטיקה עדיף להשאיר לצרפתים.

אבל הלן הייתה בתולה. יהיה דם. כאב. וגם דמעות כנראה. מה אם לא יצליח להיות מספיק עדין? מה אם היא תהיה מתוחה מדי? מה אם –

"יש לי שני תנאים," אמרה הלן. "ראשית, אני חייבת לחזור הביתה לפני ארוחת הערב. ושנית –" פניה האדימו כסלק. "אני רוצה להחליף את הטבעת הזו באחרת."

מבטו נדד אל ידה השמאלית. בערב שבו הציע לה נישואים הוא העניק לה טבעת יהלום בחיתוך רוז־קאט בגודל של ביצת שליו. האבן היקרה התגלתה במכרה בקימברלי שבדרום אפריקה, לוטשה על ידי גמולוג מפורסם בפריז ושובצה בטכניקת פיליגרן בתושבת פלטינה על ידי פול סובטר – הצורף המהולל של בית הכלבו.

למראה הבעת הבלבול על פניו הסבירה הלן בביישנות "אני לא אוהבת אותה."

"כשנתתי לך אותה אמרת שאת כן אוהבת אותה."

"לא באמת אמרתי את זה, ליתר דיוק, פשוט לא אמרתי שאני לא אוהבת אותה. אבל החלטתי שמעתה והלאה אדבר איתך בצורה גלויה כדי למנוע אי־הבנות."

למורת רוחו של ריס הוא הבין שהלן מעולם לא אהבה את הטבעת שבחר בשבילה. אבל הוא הבין שהיא מנסה לדבר איתו בכנות עכשיו, גם אם המאמץ היה מייסר בשבילה.

בעבר התעלמה משפחתה של הלן מדעותיה, או זלזלה בהן. ואולי גם הוא עשה את זה, הוא חשב לעצמו. הוא יכול היה לשאול אותה אילו אבני חן ואיזה שיבוץ היא מעדיפה במקום להחליט מה הוא רוצה לתת לה.

הוא הושיט את ידו, אחז בידה והרים אותה כדי לבחון מקרוב את האבן הנוצצת. "אני אקנה לך יהלום גדול יותר."

"אלוהים, לא!" מיהרה הלן לומר, ושוב הפתיעה אותו. "בדיוק

ההפך. היהלום הזה גבוה מאוד על האצבע שלי. הוא מחליק מצד לצד ומקשה עליי לנגן בפסנתר, או לכתוב מכתב. אני מעדיפה אבן חן קטנה יותר." היא השתתקה לרגע. "לא יהלום."

"למה לא יהלום?"

"אני לא ממש אוהבת אותם, למען האמת. אין לי התנגדות ליהלומים קטנים בצורת טיפות גשם או כוכבים. אבל הגדולים ממש קרים וקשים."

"נכון, כי הם יהלומים." ריס העיף לעברה מבט לגלגני. "אבקש שיביאו לפה מייד מבחר טבעות."

חיוך האיר את פניה. "תודה."

"מה עוד את רוצה? כרכרה עם ארבעה סוסים? שרשרת? פרוות?" היא הנידה בראשה.

"בטח יש משהו." הוא רצה להרעיף עליה מתנות יקרות, לגרום לה להבין מה הוא מוכן לעשות למענה.

"לא עולה בדעתי שום דבר."

"פסנתר?" הוא הרגיש את ההתכווצות הבלתי רצונית של אצבעותיה והמשיך. "פסנתר כנף גדול עם מנגנון רפיטציה ומעטפת מהגוני בסגנון צ'יפנדייל מתוצרת ברינסמיד."

היא צחקה בתדהמה. "יש לך זיכרון מצוין לפרטים. כן, אני אשמח לקבל פסנתר. אחרי שנתחתן אני אנגן לך מתי שתרצה."

הרעיון קסם לו. בערבים הוא יוכל להתרווח ולהסתכל עליה יושבת אל הפסנתר. לאחר מכן ייקח אותה לחדרו, יפשיט אותה באיטיות וינשק כל סנטימטר בגופה. לא ייתכן שהאישה הקורנת והמוזיקלית הזו באמת תהיה שלו. הוא נתקף בהלה וצורך עז לוודא שאיש לא ייקח אותה ממנו.

הוא הסיר את טבעת היהלום מאצבעה בזהירות וליטף באגודלו את השקע הקל שהותירה אחריה על האצבע. המגע היה נעים מדי, והמודעות לרכות של עורה, למתיקות שלה, אפפה אותו. הוא אילץ את עצמו להרחיק את ידו לפני שימצא את עצמו מזנק עליה במשרד. הוא היה מוכרח לחשוב, להתכונן.

"איפה העגלון שלך מחכה?" הוא שאל.

"באורוות שמאחורי החנות."

"כרכרה לא מסומנת?"

"לא, הכרכרה המשפחתית," היא ענתה בתמימות.

אז אין סיכוי לדיסקרטיות, חשב ריס בעגמומיות וסימן לה לגשת אל שולחנו. "תכתבי לו פתק ואני אשלח מישהו שייתן לו אותו."

הלן הרשתה לו לעזור לה לשבת. "מתי לבקש ממנו לחזור?"

"תגידי לו שלא תצטרכי אותו יותר היום. אני אדאג שתגיעי הביתה בשלום."

"אפשר לכתוב גם פתק לאחיותיי כדי שלא ידאגו?"

"כן. הן יודעות לאן הלכת?"

"כן, הן היו מרוצות למדי. שתיהן מחבבות אותך."

"או את החנות שלי, לכל הפחות."

הלן נאבקה לכבוש חיוך בשעה שנטלה דף נייר ממגש כסוף.

בהזמנתו, ביקרה משפחת רווינל בווינטרבורנ'ס ערב אחד, לאחר הסגירה. היות שבני המשפחה עדיין התאבלו על הדוכס המנוח, פעילותם בציבור הייתה מוגבלת. במשך שעתיים הצליחו התאומות, קסנדרה ופנדורה, לכסות שטח גדול להפליא. הן התקשו לשלוט בהתרגשותן למראה הסחורה החדשה והאופנתית, ארונות הזכוכית והמדפים העמוסים באביזרים, במוצרי קוסמטיקה ובקישוטים.

הוא ראה שהלן בוהה בבלבול בעט שעל שולחנו.

"בתוך העט יש דיו," הוא עקף את השולחן והתקרב אליה. "פשוט תפעילי מעט לחץ על החוד בזמן הכתיבה."

היא הרימה את העט בזהירות, עשתה באמצעותו סימן קטן וקפאה בהפתעה כשהעט יצר קו חלק על הנייר.

"אף פעם לא ראית דבר כזה?" הוא שאל.

הלן הנידה בראשה. "לורד טרניר מעדיף עט רגיל וקסת. הוא אומר שעט מהסוג הזה נוטה לדלוף."

"הם אכן דולפים פעמים רבות," הוא אמר. "אבל זה דגם חדש עם מחט שמווסתת את זרימת הדיו."

הוא הסתכל עליה מנסה את העט, כותבת את שמה בכתב יד מוקפד. כשסיימה בחנה לרגע את המילים ואז מחקה בקו את שם המשפחה. ריס רכן מעליה והשעין את ידיו על השולחן משני צידיה בשעה שהחלה שוב לכתוב. הם הסתכלו על הדף יחד.

*ליידי הלן פשטג וינטרבורן*

"זה שם יפהפה," הוא שמע את הלן ממלמלת.

"לא אצילי כמו רווינל."

הלן נפנתה בכיסאה והרימה אליו את מבטה. "לכבוד יהיה לי לשאת אותו."

ריס היה רגיל לחנופה מאנשים רבים שרצו לקבל דברים ממנו. בדרך כלל הוא יכול היה לראות בבירור את המניע שלהם כאילו נכתב באוויר מעל ראשיהם. אבל המבט בעיניה של הלן היה צלול ומלא תמימות, כאילו באמת התכוונה לכך. היא לא ידעה דבר על העולם, או על סוג הגבר לו היא עתידה להינשא, והיא תבין את טעותה רק כשיהיה מאוחר לתקן אותה. אם יש בו טיפת הגינות הוא יגיד לה ללכת ברגע זה.

אבל מבטו נפל על השם שהיא כתבה – ליידי הלן וינטרבורן – וזה חרץ את גורלה.

"תהיה לנו חתונה מפוארת," הוא אמר. "כדי שלונדון כולה תדע."

נראה היה שהרעיון לא ממש הלהיב את הלן, אבל היא לא הביעה התנגדות.

בלי להסיר את מבטו מהשם הוא ליטף את לחיה בקצה אצבעו בהיסח הדעת. "תחשבי על הילדים שיהיו לנו, יקירתי – חזקים כמו הוולשים ואציליים כמו משפחת רווינל. הם יכבשו את העולם!"

"אני חושבת שאתה תכבוש אותו עוד לפני שהם יספיקו לעשות זאת," אמרה הלן והושיטה את ידה כדי לקחת דף חדש.

לאחר שכתבה שני פתקים והטביעה חותם על הדפים המקופלים לקח אותם ריס אל פתח המשרד וקרא לגברת פרנסבי.

המזכירה הגיעה במהירות מפליאה. אף שהתנהגותה הייתה מקצועית כרגיל, עיניה החומות־ירקרקות התנוצצו בסקרנות מאחורי

משקפיה העגולים. היא העיפה מבט אל החדר שמאחוריו, אבל כתפיו חסמו את שדה הראייה שלה.

"כן, מר וינטרבורן?"

הוא נתן לה את הפתקים. "תדאגי שמישהו ייקח את הפתקים האלה לאורוות שמאחורי החנות וימסור אותם לעגלון של משפחת רווינל. אני רוצה שהוא יקבל אותם אישית."

לשמע שם המשפחה הזה היא מצמצה פעמיים. "אז זו באמת ליידי הלן."

הוא נעץ בה מבט נוקב. "אף מילה לאף אחד."

"בהחלט, אדוני. אתה צריך עוד משהו?"

"קחי את זה למר סובטר." הוא שמט את הטבעת בכף ידה המושטת. "תגידי לו להביא מגש של טבעות אירוסים בגודל הזה. אני מצפה לו תוך חצי שעה."

הטבעת הנוצצת והכבדה גרמה לגברת פרנסבי לפעור את פיה בתדהמה. "אם הוא לא פנוי כרגע, אתה רוצה שאבקש מאחד הצורפים האחרים —"

"אני רוצה את סובטר," הוא חזר ואמר. "במשרד שלי תוך חצי שעה."

גברת פרנסבי הנהנה בהיסח הדעת בעודה מנסה להבין את המתרחש.

"ועוד דבר," המשיך ריס. "בטלי את שאר הפגישות שנקבעו לי היום."

המזכירה בהתה בו. הוא מעולם לא ביקש בקשה שכזו. "את כל הפגישות? איך אסביר את זה?"

ריס משך בכתפיו בקוצר רוח. "תמציאי משהו. ותגידי לצוות המשרתים שאני מתכוון לבלות אחר צוהריים שקט בבית עם אורחת. אני לא רוצה לראות אף אחד אלא אם אצלצל בפעמון." הוא השתתק לרגע ונעץ בה מבט מאיים. "תבהירי לצוות העובדים במשרד שאם אשמע ולו לחישה אחת בנושא מכל מקור שהוא, אפטר את כולם מייד."

"אני אפטר אותם בעצמי," היא הבטיחה לו. מאחר שהייתה

מעורבת בכל ראיונות העבודה ובשכירת רוב עובדי המשרד, גברת פרנסבי התגאתה במקצועניותם. "אם כי אין שום ספק שהם ישמרו על דיסקרטיות." היא סגרה את אצבעותיה על הטבעת ונעצה בו מבט בוחן. "אפשר להציע לכם מגש תה? ליידי הלן נראית לי שברירית למדי. כיבוד קל עשוי להיות בדיוק מה שדרוש לה בשעה שהיא ממתינה לצורף."

ריס קימט את מצחו. "הייתי צריך לחשוב על זה."

גברת פרנסבי התקשתה לכבוש חיוך שבע רצון. "שטויות, מר וינטרבורן, בדיוק בשביל זה אתה מעסיק אותי."

בשעה שהסתכל עליה יוצאת חשב ריס שהזחיחות הקלה של גברת פרנסבי מובנת: היא הייתה המזכירה הטובה ביותר בלונדון, ועשתה את עבודתה ביעילות רבה בהרבה מכל עמיתיה הגברים.

בעבר אמרו לו לא אחת שמזכיר יהיה הולם הרבה יותר לאדם במעמדו של ריס. אבל הוא סמך על תחושות הבטן שלו בעניינים האלה. הוא ידע לזהות באחרים את אותן תכונות שדרבנו אותו – שאפתנות, נחישות ומרץ – בשעה שטיפס במאמץ רב בסולם הדרגות והפך מעוזר בחנות לאיש עסקים מצליח. מוצאו של העובד, אמונותיו, תרבותו או מינו עניינו אותו כקליפת השום. הדבר החשוב היחיד מבחינתו היה מצוינות.

גברת פרנסבי שבה כעבור זמן קצר עם מגש תה שנשלח מהמסעדה שבבית הכלבו. אף שניסתה לא למשוך תשומת לב כשהניחה אותו על שולחן עגול קטן, הלן נפנתה אליה בהיסוס.

"תודה, גברת פרנסבי."

המזכירה נפנתה אליה בשמחה מהולה בהפתעה. "אין בעד מה, גברתי. את צריכה עוד משהו?"

הלן חייכה. "לא, זה נהדר, תודה."

המזכירה השתהתה במשרד והתעקשה להכין להלן צלחת, כאילו היא משרתת את מלכת אנגליה. היא נטלה מלקחיים כסופים, שלפה כריכים זעירים ועוגות קטנטנות מסלסלה מעוטרת בסרט לבן והניחה אותם על הצלחת.

"תפסיקי להתחנף, פרנסבי," אמר ריס. "יש לך עבודה."

"כמובן, מר וינטרבורן." המזכירה לכסנה לעברו מבט זועם והניחה את המלקחיים.

ריס ליווה את גברת פרנסבי אל הדלת ונעצר כשחצתה את המפתן. שניהם דיברו בשקט כדי שאיש לא ישמע אותם. "אני רואה שהיא הצליחה להקסים אותך," אמר לה ריס בלגלוג.

המזכירה לא נראתה משועשעת כלל. "בילוי של כמה שעות ביחידות איתה יהרוס את שמה הטוב. תבטיח לי, אדוני, שאתה מתכוון לשקם אותו לאחר מכן."

אף שריס שמר על הבעה חתומה הוא נדהם מכך שהעזה לדרוש ממנו הבטחה שכזו. גברת פרנסבי – העובדת הנאמנה ביותר שלו – תמיד העלימה עין מהתהוללויותיו בעבר. "מעולם לא אמרת מילה על הנשים שהבאתי לביתי," הוא אמר ברוגע. "מה פשר נקיפות המצפון הפתאומיות האלה?"

"היא ליידי, והיא תמימה. לא אהיה שותפה להרס חייה."

ריס נעץ בה מבט מתרה. "ביקשתי שיביאו לי מגש של טבעות אירוסים," הוא אמר. "אבל אם לא אהרוס את שמה הטוב לא אוכל לשקם אותו. חזרי לעבודתך."

גברת פרנסבי זקפה את גבה כמו תרנגולת לוחמנית והמשיכה להביט בו בחשדנות. "כן, אדוני."

לאחר שסגר את הדלת חזר ריס אל הלן, שמזגה תה. היא ישבה על קצה הכיסא שלה בגב זקוף לחלוטין.

"אתה רוצה לשתות?" היא שאלה.

הוא הניד בראשו לשלילה וסקר אותה בדריכות. גברת פרנסבי צדקה: הלן נראתה עדינה יותר משזכר. מפרק כף ידה החיוור היה דקיק כל כך עד שנדמה היה שהוא לא מסוגל לשאת את משקלו של קומקום התה. אולי היא לא רצתה שיתייחסו אליה כמו אל פרח שברירי בחממה, אבל היא לא נראתה חזקה יותר מפרח שכזה.

אלוהים, איך היא תתמודד עם הדרישות שלו ממנה?

אבל אז מבטה הרגוע הצטלב במבטו והיא כבר לא נראתה לו שברירית. הוא לא ידע מה הלן מרגישה כלפיו, אבל ידע שהיא לא פוחדת ממנו. היא באה לפה, אליו, מרצונה, והפגינה אומץ מפתיע.

הוא ידע שהאולטימטום שהציב בפניה היה מגונה – ניגוד גמור לכל מה שרצה להיות – אבל זה לא עניין אותו. זו הייתה הדרך היחידה שלו לבחון את רצינות כוונותיה, אחרת היא עלולה לחזור בה מהאירוסים. הוא לא רצה לחשוב על מה שיקרה לו אם יאבד אותה שוב.

הלן הכניסה קוביית סוכר לתה שלה ובחשה בו. "כמה זמן גברת פרנסבי עובדת אצלך?"

"חמש שנים, מאז שהתאלמנה. בעלה מת ממחלה קשה."

פניה הרגישות הביעו צער ודאגה. "מסכנה. איך הגיעה לעבוד אצלך?"

אף שריס לא נהג לדבר על חייהם האישיים של העובדים שלו, סקרנותה של הלן עודדה אותו להמשיך. "היא עזרה לבעלה לנהל את חנות הגרביים והכפפות שלו וכך רכשה ניסיון בתחום המסחר הקמעונאי. לאחר מותו של בעלה היא ניסתה להתקבל למשרה בווינטרבורנ׳ס. היא הגישה מועמדות לתפקיד המזכירה של מנהל מחלקת הפרסום, אבל המנהל סירב לראיין אותה משום שסבר שרק גבר יכול להתמודד עם אחריות שכזו."

על פניה של הלן לא נראו ולו שמץ של הפתעה, או מורת רוח.

"אבל," אמר ריס. "פרנסבי ביקשה מהממונה על גיוס העובדים לדבר איתי ישירות ועוררה את זעמו. היא סולקה משם מייד. למחרת, כשסיפרו לי על העניין, זימנתי את פרנסבי וראיינתי אותה בעצמי. התעוזה והשאפתנות שלה מצאו חן בעיניי, וקיבלתי אותה מייד לתפקיד מזכירתי האישית." הוא חייך והוסיף "ומאז היא שולטת במחלקת הפרסום ביד רמה."

נראה היה שהלן חושבת על הסיפור בשעה שאכלה כריך קטנטן, פרוסה דקה של מאפה שמרים וטארט כה זעיר עד שהיה עליו מקום לדובדבן מזוגג אחד בלבד. "אני לא רגילה לרעיון של אישה שעובדת

לצד גברים בבית עסק," הודתה. "אבי תמיד אמר שמוחה של אישה אינו מסוגל לעמוד בדרישות של עבודה מקצועית."

"אז את מסתייגת ממעשיה של פרנסבי?"

"להפך," היא ענתה ללא היסוס. "לאישה צריכות להיות אפשרויות נוספות מלבד נישואים, או חיים עם בני משפחתה."

אף שוודאי לא התכוונה לפגוע בו, ריס נעלב ונעץ בה מבט קודר. "במקום להציע לך נישואים, אולי הייתי צריך להציע לך עבודה לצד המזכירות האחרות."

ידה של הלן, שאחזה בספל בצמוד לשפתיה, קפאה לרגע. "אני מעדיפה להתחתן איתך," היא אמרה. "זו תהיה הרפתקה."

ריס, שהתרצה מעט, הרים ביד אחת כיסא קל, הוא הציב אותו קרוב אליה והתיישב. "במקומך לא הייתי מצפה ליותר מדי הרפתקאות. אני מתכוון לדאוג לך ולשמור עלייך."

היא העיפה לעברו מבט מעל שפת הספל שלה וחיוכה ניכר בעיניה. "התכוונתי לומר שההרפתקה היא אתה."

ריס הרגיש את ליבו פועם בפראות. הוא תמיד אהב להיות בחברתן של נשים ונהנה מהן ללא כל מאמץ. אף אחת מהן מעולם לא עוררה בו את הכמיהה שהלן הצליחה לשחרר ממעמקי ליבו. אלוהים אדירים, אסור לו בשום פנים ואופן לתת לה לגלות כמה כוח יש לה להשפיע עליו, אחרת יהיה נתון לחלוטין לרחמיה.

כעבור מספר דקות נכנס למשרד מר סובטר – הצורף הראשי – עם מזוודת עור שחורה ביד אחת ושולחן מתקפל קטן בידו השנייה. הוא היה איש נמוך וצנום עם קו שיער שנסוג בטרם עת ומבט נוקב. אף שסובטר נולד בצרפת, הוא דיבר אנגלית ללא מבטא משום שהתגורר בלונדון מגיל שנתיים. אביו, נפח זכוכית מצליח, עודד את בנו לטפח את כישרונו האומנותי ובסופו של דבר השיג לו התמחות אצל צורף. בהמשך דרכו למד סובטר בבית ספר לאומנות בפריז, ולאחר סיום לימודיו עבד כמעצב אצל קרטייה ובושרון.

בתור איש צעיר שביקש להתבלט בתחומו, סובטר לא חשב פעמיים כשקיבל הזדמנות להפוך לצורף הראשי בווינטרבורנ׳ס. היו

לו שפע של כישרון וביטחון עצמי ותכונה נוספת, חשובה לא פחות: הוא ידע מתי לשתוק. צורף טוב שומר על סודותיהם של לקוחותיו, וסובטר הכיר רבים מהם.

סובטר הרכין את ראשו בזריזות. "גברתי." הוא הניח את מזוודת העור על הרצפה, פתח את השולחן המתקפל הקטן מול הלן והוציא מגש מהמזוודה. "הבנתי שאת רוצה לראות טבעות אירוסים. היהלום לא מצא חן בעיניך?"

"אני מעדיפה משהו קטן יותר," אמרה לו הלן. "טבעת שלא תפריע לי במלאכת הרקמה, או בנגינה בפסנתר."

הצורף לא הניד עפעף כששמע אותה מתארת את היהלום היקר כמטרד. "כמובן, גברתי, נמצא לך משהו הולם. ואם לא נמצא, אני יכול ליצור כל דבר שתחפצי בו. יש אבן חן מסוימת שאת מעדיפה?"

היא הנידה בראשה וסקרה בהשתאות את הטבעות הנוצצות שהיו מסודרות בשורות על מצע של קטיפה שחורה.

"אולי יש צבע שאת מעדיפה?" שאל סובטר.

"כחול." היא לכסנה מבט זהיר לעבר ריס כשענתה לו, והוא הנהן קלות כדי לסמן לה שהיא רשאית לבחור כל דבר שתרצה.

הצורף רכן אל המזוודה והחל לסדר טבעות בזריזות על מגש חדש. "אבני ספיר, אקוומרין, אופָל, אלכסנדריט. אה, הינה אבן טופז כחולה. היא נדירה למדי ומגיעה מהרי אורל שברוסיה."

במשך חצי שעה לפחות ישב סובטר ליד הלן כדי להראות לה טבעות שונות ולדון במעלות של אבני החן והשיבוצים. ככל שהחלה לחוש בנוח בנוכחותו כך דיברה איתו הלן בחופשיות רבה יותר. היא הפכה פטפטנית ממש, ושוחחה איתו על אומנות ועל מוזיקה ושאלה על עבודתו בפריז.

זו הייתה כנראה שיחה נינוחה יותר מכל השיחות שניהלה אי פעם עם ריס.

קנאה עזה אחזה בריס והוא ניגש אל שולחנו ותחב את ידו לצנצנת של ממתקים ממולאים קרם מנטה. הצנצנת, שמולאה מחדש מדי שבוע, ניצבה דרך קבע בפינת השולחן שלו. הוא הכניס ממתק לבן

לפיו, ניגש אל החלון והשקיף החוצה בזעף. הממתק היה עשוי חלבוני ביצים, אבקת סוכר ואבקה בטעם מנטה שנמסה בפה מייד.

"מה זה?" הוא שמע את הלן שואלת את הצורף.

"אבן ירח מוקפת ביהלומים."

"היא יפהפייה. מה גורם לאבן לנצוץ בצורה כזו?"

"לאבן הזו יש ברק ייחודי, גברתי. השכבות הטבעיות של אבן הירח שוברות את קרני האור וגורמות לה להיראות כאילו היא זוהרת מבפנים."

כשראה שהטבעת מוצאת חן בעיני הלן ניגש ריס להסתכל עליה מקרוב. היא הושיטה לו את הטבעת והוא בחן אותה בקפידה. אבן החן החצי־יקרה הייתה אובלית וחלקה וצבעה היה לא מוגדר. כשסובב אותה מצד לצד היא הוארה בגוונים כחולים בהירים וכהים ממעמקיה החיוורים.

זו הייתה טבעת יפהפייה, אבל על אף היהלומים שהקיפו אותה היא הייתה צנועה בהרבה מהטבעת הראשונה שנתן לה – בלתי הולמת בשביל אשתו של וינטרבורן. הוא קילל את סובטר בדממה על כך שהביא תכשיט כה צנוע.

"הלן," הוא אמר. "תני לו להראות לך משהו אחר. זו הטבעת הזולה ביותר במגש."

"מבחינתי היא היקרה ביותר," אמרה הלן בעליזות. "אני אף פעם לא אומדת את ערכו של חפץ כלשהו לפי מחירו."

"זה נחמד," אמר ריס. כבעליה של חנות כלבו זה כמעט גרם לו להרגיש כאבים בחזה. "אבל היא לא מספיק טובה בשבילך."

"אני אוהבת אותה בדיוק כפי שהיא נראית," התעקשה הלן.

"זו אבן חצי־יקרה," אמר ריס בזעזוע. כל אחת מאהבותיו הקודמות הייתה מגיבה בשאט נפש לדבר הזה.

סובטר קטע את השתיקה המתוחה. "מר וינטרבורן, זו אבן איכותית מאוד, והיא יקרה מכפי שנדמה לך. לדוגמה, היא שווה יותר מאבן ספיר באיכות ממוצעת, או מאבן אודם באיכות ירודה –"

"אני רוצה שלאשתי תהיה טבעת ראויה!" קטע אותו ריס בכעס.

הלן בהתה בו בלי למצמץ. "אבל אני רוצה את הטבעת הזו." קולה היה רך ופניה נותרו שלוות. היה קל מאוד לבטל את דעתה, בעיקר משום שהיה ברור שאינה מבינה מה היא מבקשת.

ריס התכוון להתווכח איתה, אבל דבר מה במבטה משך את תשומת ליבו. היא מנסה לא לתת לו להרתיע אותה, הוא הבין.

לכל הרוחות והשדים! הוא לא יכול בשום פנים ואופן לסרב לה.

הוא הידק את כף ידו על הטבעת והעיף בצורף מבט רצחני. "ניקח אותה," הוא אמר בקצרה.

בשעה שסובטר החליק את המגש המנצנץ בחזרה למזוודה סינן ריס כמה קללות בוולשית. הצורף והלן היו נבונים מכדי לבקש ממנו לתרגם אותן.

לאחר שסגר את מזוודת העור, נטל סובטר את ידה המושטת של הלן והרכין את ראשו מעליה במחווה ג'נטלמנית.

"גברתי, הרשי לי לברך אותך לרגל אירוסייך. אני מקווה —"

"הגיע הזמן שתלך," קטע אותו ריס ביובש והאיץ בו לצאת מהחדר.

"אבל השולחן המתקפל —" מחה סובטר.

"תוכל לקחת אותו מאוחר יותר."

הצורף מתח את צווארו וניסה להעיף מבט אל הלן מעבר לכתפו. "אם אוכל לסייע בדרך אחרת —"

"עזרת מספיק." ריס דחף אותו מעבר למפתן הדלת וסגר אותה בהחלטיות.

"תודה," אמרה הלן והפרה את הדממה. "אני יודעת שזה לא מה שהיית בוחר, אבל היא משמחת אותי."

היא חייכה אליו באופן שמעולם לא ראה עד כה וזוויות עיניה התרוממו קלות.

ריס לא הצליח להבין מדוע החלפת יהלום באבן ירח משמחת אותה כל כך. הוא הבין רק שיש להגן עליה מפני התמימות שלה. "הלן," הוא אמר בזעף. "כשיש לך יתרון אסור לך לוותר עליו בקלות כזו."

היא הביטה בו במבט שואל.

"הרגע החלפת טבעת יקרה בטבעת זולה ממנה בהרבה," הוא

הסביר. "זו עסקה גרועה. את צריכה לדרוש משהו כדי להשלים את ההפרש – ענק, או כתר."

"אני לא צריכה כתר."

"את צריכה לבקש פיצוי," הוא התעקש. "כדי לאזן את פנקס החשבונות."

"בנישואים אין פנקס חשבונות."

"תמיד יש פנקס חשבונות," הוא אמר לה.

הבעת פניה של הלן הבהירה לו שהיא לא מסכימה איתו. אבל במקום להתווכח היא ניגשה אל צנצנת ממתקי המנטה, הרימה את המכסה ושאפה את הריח הקריר והרענן.

"אז מכאן זה מגיע," היא אמרה. "שמתי לב לריח הזה בהבל נשימתך."

"אני אוהב אותם מאז הייתי ילד," הודה ריס. "כשהייתי מביא משלוחים לחנות הממתקים הפינתית, המוכר היה נותן לי לאכול את הממתקים השבורים." הוא היסס ואז שאל בזהירות "זה מפריע לך?"

חיוך קל עלה על פניה שעה שהביטה בצנצנת. "בכלל לא. זה... נעים מאוד. אפשר לטעום אחד?"

"כמובן."

היא תחבה את ידה לתוך הצנצנת במבוכה, הוציאה עיגול לבן קטן והכניסה אותו לפיה בהיסוס. ההתמוססות המהירה וטעם המנטה החזק הפתיעו אותה. "אה. זה –" היא השתעלה וצחקה, ועיניה הכחולות דמעו מעט. "חזק."

"את רוצה כוס מים?" הוא שאל בנימה משועשעת. "לא? אז תני לי לתת לך את זה." הוא אחז בידה השמאלית, החל לענוד את הטבעת עם אבן הירח על אצבעה ואז היסס. "איך הצעתי לך נישואים בפעם הראשונה?" הוא היה מתוח והכין את עצמו לסירוב. הוא בקושי זכר מה אמר לה.

חיוך משועשע הסתמן בזוויות שפתיה. "פירטת את היתרונות לשני הצדדים והסברת באילו מובנים המטרות העתידיות שלנו תואמות."

ריס הגיב במבוכה. "אף אחד מעולם לא אמר שאני רומנטיקן."

"ואם היית רומנטיקן, איך היית מציע לי?"

הוא חשב לרגע. "הייתי מתחיל בללמד אותך מילה בוולשית שאין לה מקבילה באנגלית: 'היראית'."

היא חזרה על המילה וניסתה להגות אותה בדיוק כמוהו.

"כן. היראית' זה געגוע למשהו שאבד, או מעולם לא היה קיים. מרגישים את זה כלפי אדם, או כלפי מקום, או תקופה בחיים. זה עצב של הנשמה. המילה הזו קוראת אל הוולשי אפילו כשהוא קרוב מאוד לאושר ומזכירה לו שהוא לא שלם."

היא קימטה את מצחה בדאגה. "אתה מרגיש ככה?"

"מהיום שבו נולדתי." הוא הסתכל על פניה הקטנות והיפות. "אבל לא כשאני נמצא איתך. לכן אני רוצה להתחתן איתך."

הלן חייכה. היא הרימה את ידה וליטפה את עורפו. המגע שלה היה עדין כמו יריעת משי הנגררת על פני עורו. היא התרוממה על קצות אצבעותיה, משכה את ראשו מטה ונישקה אותו. שפתיה היו חלקות יותר מעלי כותרת – קטיפתיות, לחות ורכות. לפתע השתלטה עליו תחושה משונה של התמסרות – מתיקות רכה להחריד שהציפה אותו וסידרה מחדש את עולמו הפנימי.

הלן קטעה את הנשיקה והניחה שוב את עקביה על הרצפה. "ההצעות שלך משתפרות," היא אמרה, ואז הושיטה את ידה בשעה שהוא ענד לה את הטבעת.

לרכישת הספר המודפס לחצי כאן